

P.F. THOMÉSE

IK, J. KESSELS

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, februari 2018

© 2018 P.F. Thomése

Omslagontwerp en typografie binnenwerk Suzan Beijer

Omslagillustratie Gerrit de Jager/Doorzon bv

Productiebegeleiding Tim Beijer

Auteursfoto Makira Mual

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 929 2800 9

NUR 301

www.thomese.nl

www.uitgeverijpluim.nl

I write precisely as I please.

HERMAN MELVILLE

Pierre: or, The Ambiguities

PART ONE /
IK?!

1

De uitgeverij belde: ze hadden een typoscript binnengekregen dat *Ik, J. Kessels* heette. Het kwam me bekend voor, de naam tenminste. Maar ze bedoelden dat het van mij was. Van mij?! Ik was wel de laatste. Had ik mijn reisgenoot niet op het hoofd van zijn moedertje (of het mijne, daar wil ik vanaf zijn) gezworen geen letter meer over hem te publiceren? En een belofte is bij mij min of meer heilig voor zover ik weet. Trouwens, een J. Kessels-speelfilm, een J. Kessels-fandag, een J. Kessels-asbak: persoonlijk was ik zo langzamerhand klaar met die camp, cult, pulp, kitsch en merchandise. En anders J. Kessels wel: 'Ik word al ziek van m'n eigen kop, gatverdamme.' Alsof ik iets aan die kop van hem kon doen. Die had hij mooi zelf bij elkaar gerookt en gezopen.

Helemaal lekker zat het tussen ons allang niet meer. Alsof de mijlen die we samen in zijn Toyota Kamikaze hadden afgelegd van Tilburg tot Hamburg en in gehuurde wrakken van Rent-A-Wreck verder nog de vuiligheid in, tot diep in Texas en Tennessee, alsof die hele *lost highway* die we tientallen jaren broederlijk hadden gevolgd nu met al zijn geasfalteerde mijlen als een niemandsland tussen ons in was komen te liggen. Hij aan het ene eind, ik aan het andere, elk aan het kortste eind.

Als we elkaar nog zagen – maar daar kwam het tegenwoordig niet meer echt van – kankerde hij me al hoes-

tend de huid vol over 'die verrekte kutboeken' en 'die geflopte flutfilm' waar hij niets mee te maken wenste te hebben. Het gezeik dat hij erdoor kreeg in de straten van Tilburg, als hij de deur uitging voor nieuwe shag en oude countryplaten. Of-ie het echt was. Ja ja. Dat ze niet hadden verwacht dat-ie werkelijk bestond. Ja hoor. Dat-ie in het echt helemaal niet op zichzelf leek. Godnondeju, stelletje klootzakken, flikker toch een eind op. Hij had zin om zulke lui eerst een elleboog en dan een kopstoot te verkopen. En mij erbij.

Terwijl ik ervandoor ging met het geld en de lekkere wijven, de vaste bonus bij beroemdheid. Zo wilde het cliché. Succes = *sex, drugs and rock 'n' roll*. En de held zelf platzak op een vrijgezellenflatje in de Koekenbakkerstraat in Tilburg-Noord, net onder het spoor door en dan ergens linksaf. Jazeker, het is oneerlijk verdeeld in de wereld, beste vriend. Ik kon hem geen ongelijk geven. En ook geen geld trouwens. Ik was niet gek, ik had die vuiligheid mooi allemaal zelf zitten schrijven, soms tot diep in de nacht, terwijl andere 'vrienden' van hem (ik noem geen namen) thuis op de bank met hun hand wroetend in hun broek naar Duitse porno lagen te koekeloe-ren. Waar geschreven wordt, worden vlekken gemaakt, Peerke Sonnemans uit de Sigaarstraat, zo werkt het nu eenmaal. En als jij per ongeluk zo'n vlek blijkt te zijn, vieze kleine Tilbo-dildo, dan is dat jammer voor jou, maar het verhaal moet voort, waar het ook heen leidt.

Voorlopig sloeg het verhaal even nergens op. Mijn uitgeverij probeerde mij een boek in de schoenen te schuiven waar ik, dat zweer ik op het hoofd van J. Kessels, geen moer of donder of zak mee te maken had.

Ik had de uitgeverij overigens nooit ingelicht over onze geasfalteerde verwijdering. Herdruk na herdruk ging de promotieafdeling door met het afficheren van 'mijn beste vriend en favoriete romanpersonage', terwijl in de dagelijkse omgang de verbinding allang verbroken was. Op een of andere manier schaamde ik mij hiervoor. 'Schrijver in de steek gelaten door favoriete personage.' Dan kon je beter in de steek gelaten worden door een vrouw. Daar keek niemand van op, in de countrymuziek althans. Daar was het pas nicuws als je er een had. Maar gedumpte worden door je vriend vond men in Texas en Tennessee toch een beetje gay. Als daarginder een vriendschap eindigde, was dat omdat een van beiden zuipend en/of auto-crashend de pijp uitging. Maar J. Kessels leefde nog, op de van hem bekende wijze, en ook ik had bij mijn weten nog niet zo'n afgelakte spaanplaten kist besteld om moederziel alleen het grote donker in te gaan.

En nu ging het verhaal dus verder zonder mij. J. Kessels ging solo, aan de titel te oordelen. Nou ouwe, was mijn eerste reactie, doe het dan maar lekker zelf. Ik ben benieuwd, al kan het me eerlijk gezegd geen ruk schelen. Je doet maar. *Ik, J. Kessels*, het klinkt als een slap aftreksel van *Ik Jan Cremer* en dat was destijds ook al een aftreksel, maar dan tenminste nog een aftreksel van Jan Cremer zelf.

De redacteur die mij belde, dr. litt. Bertram Mourits, had het inderdaad over vlekken. 'Het zal een blinde vlek van me zijn,' begon hij professioneel aarzelend, 'maar heb ik misschien iets gemist met dit boek?' Typisch Bertram. Hij wilde mij niet kwetsen (want, zo stond het in zijn arbeidscontract, ze waren o zo breekbbaar, al die half-

zachte halfgenieën met wie je de weg naar de Nobelprijs kon plaveien – een weg die in werkelijkheid na een flauwe bocht met toeters en bellen linea recta naar de grote democratische papierversnipperaars leidde), het was zijn voorzichtige manier om te zeggen dat het zonde was van al het typewerk en dat ik deze waardeloze roman dus voor hetzelfde geld niet had kunnen schrijven.

‘Maar ik heb hem helemaal niet geschreven!’

Dat leek hem een doorzichtig postmodernistisch trucje. Hij had zo’n beetje aan alle universiteiten gestudeerd; hem maakte je niks meer wijs.

‘Echt niet, eerlijk waar!’

Hij was niet onder de indruk. Een onechter woord dan ‘echt’ kon hij zo gauw niet bedenken. Of het moest ‘eerlijk waar’ zijn. Hij gooide het liever over een andere boeg. ‘We hadden eigenlijk verwacht dat je met een andere roman zou komen.’ Hij schraapte zijn keel. Hij kende de uitgevershandleiding, hij wist dat dit het moment was waarop het gemiddelde halfgenie doorkreeg dat het resterende halfje hem ook ontzegd ging worden. ‘We hadden daar hoge verwachtingen van.’ Flats! Dat was er een uit het boekje. Met zo’n halve leugen bleef de halve waarheid van het halfgenie op het nippertje in stand. Ik haatte deze voorgeschreven kruiperigheid, ik haatte het vooral om als zo’n fucking tere teringziel te worden behandeld.

‘Weet je, Dr. Oetker, dat boek schrijft zichzelf. Als het er is, laat ik je het wel weten.’

Dat was niet aardig van me en zo was het ook niet bedoeld. Waar zag hij me voor aan? Beschouwde hij mij ook als zo’n zaadlozer met zelfbedachte schrijfrituelen en

-reliëken, zoals een gietijzeren typemachine of speciale vulpen van opa zus of opa zo om 'het schema mee uit te werken' en anders wel een speciale 'schrijfbroek' die later 'in originele staat' aan het Literatuurmuseum geschonken moest worden? En die Bertram presteerde het ook nog eens te denken, met die doorgeleerde kop van 'm, dat ik tijdens mijn afwezigheid al die tijd stilletjes had zitten werken aan een of ander slap aftreksel van *Ik J. Cremer 3*.

Ik niet dus.

Maar wie dan wel?

Sinds de eerste en enige J. Kessels Fandag wist ik dat er nogal wat wannabe lookalikes rondliepen die dachten dat ze ook J. Kessels waren (vooral Tilburgers) en heilig geloofden dat *The Novel* en *Het Bamischandaal* speciaal over hen gingen. J. Kessels had zich op die dag, karaktervast als hij is, niet laten zien. Roem was voor klootzakken, en ergens had hij daar wel een punt. Beroemde mensen waren om te kotsen. Dat hij niet kwam opdagen op zijn eigen fandag was een van de redenen dat ik van die ouwe gek hield. De fans maakte het niet uit, zij waren in hun hart al meer J. Kessels dan J. Kessels zelf ooit nog zou kunnen worden. Ze kenden zijn verhaal beter dan hij het zelf kende, en het zou me dus niet verbazen als zo'n willekeurige J. Kessels-fan dit verhaal op een dag zou neerpennen alsof hij het allemaal met eigen ogen had gezien. Ze zaten overal: van de Achterhoek tot in het Brabantse achterland, maar ook in de Randstad en zelfs in de grachtengordel. En J. Kessels zelf zat, ver van dit alles, op zijn tijdelijk permanente noodflatje in Tilburg-Noord en droomde daar zijn eigen leven uit countrysongs, films en verloren liefdes bij elkaar, onderwijl uit de ene sigaret

na de andere rooksignalen stotend die ongelezen in hun eigen rook opgingen, zonder dat ook maar één verdwaalde Apache op de Tilburgse prairie de boodschap op het spoor zou kunnen komen. Ik was die Winnetou – maar dit terzijde. En hij was mijn Old Shatterhand, die doorgerookte zak tabak met zijn eeuwige halfliterblik Duits bier uit de supermarktaanbieding, treurend bij zijn eenzaam kampvuur in de nacht. Godverdomme, ik werd er sentimenteel van. Ik leek wel een wijf, gatverdamme.

Dr. litt. B. Mourits merkte het meteen aan mij. 'Is er iets?' Voor mijn geestesoog verscheen de doos Kleenex die hij permanent op zijn bureau paraat had, voor al die geknakte halfgenieën die hij met hun 128ste of 129ste versie toch weer terug het bos in had moeten sturen: 'Kijk er nog eens naar.'

'Kijk er nog eens naar, zou ik zeggen.'

Hoorde ik het goed, had hij het tegen mij?!

'Ik doe het pakket vandaag nog op de post. En weet, Frans, dat andere boek van je, daar zijn we hier allemaal ontzettend nieuwsgierig naar. Dus als je daar eerst aan verder wilt werken, dan hebben we er alle begrip voor dat je dit, eh ding, even wilt laten rusten.'

2

Het was een fiks pak papier dat de volgende ochtend door de postbesteller mijn brievenbus in werd gepropt. Het liefst had ik die teringzooi meteen terug naar buiten ge-